

Să învățăm cum să obținem recolte bogate

La șezătorile ce se prelungesc uneori până în tirzul nopții, la cooperativă, pe uliți sau cu alte prilejuri când se întâlnesc, țărani muncitori se încing de obicei la vorbă. În prag de iarnă discuțiile sînt purtate în jurul vremii, în jurul recoltelor obținute în anul care e pe sfîrșit. Se dau apoi fel de fel de păreri asupra timpului din viitorul an; dacă o fi în iarnă zăpadă ori la vară destule ploți. Pe vremuri, lucrurile s-ar fi oprit aici. Bătrînii — atotștiitorii satului — ridicau din umeri în semn de neștiință și-și dădeau cu părerea: „O fi vreme bună, om avea și noi. De nu... om răbda“. Și nu puțini erau acei care așteptînd „mana cerească“, răbdau. Pămîntul, chiar dacă era bun, dădea puțin, pentru că puțină era și știința de a-l lucra.

Cine și-ar fi închipuit în vremurile trecute că în comuna Ghimpași, raionul Răcari, se poate scoate o recoltă de 7.200 kg. porumb știuleți la hectar? Iată însă că anul acesta — și toată lumea știe că au căzut ploți puține — Voicu N. Nicolae atît a scos. Dacă-l întrebi pe Voicu cum a obținut el 7.200 kg. porumb la hectar, o să înceapă a vorbi nu despre ploți, sau alte minuni, ci despre regulile agrotehnice înaintate. Și ca Voicu o să-ți vorbească, astăzi, zeci și zeci de mii de țărani muncitori din țara noastră. Selecționatul seminței, semănatul în cuiburi așezate în pătrat, polenizarea artificială și alte metode sînt acum lucruri obișnuite la mulți.

Știința pătrunde pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Se învață în satele de la șes și pînă în cele așezate pe culmi de deal. Tainele recoltelor bogate au început a fi cunoscute de către tot mai mulți țărani muncitori. Astăzi, nu e nici o mirare cînd tineri și bătrîni iau caietele la subsuoară și se îndreaptă spre căminele culturale să asculte cuvînt despre recolte bogate. Nimeni nu se mai miră cînd Nicolae Gh. Ion, brigadier în gospodăria colectivă din Livezea, regiunea București, spune: „Am învățat să poruncim pămîntului să ne dea cît mai multe roade“.

Acum, la început de iarnă, din nou s-au deschis cercurile agrozootehnice pe lingă căminele culturale. Din nou mii și mii de cursanți se strîng la cămin, ascultă atenți lecția, își notează cu grije fiecare cuvînt. În Stănileşti, raionul Huși, 34 de țărani muncitori s-au înscris la cercul agrozootehnic de pe lingă căminul cultural și tot ațîția s-au prezentat la primele două lecții. În comuna Tigmandru, raionul Sighișoara, la deschiderea cercului agrozootehnic a luat parte și președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal, Gritta Iosif, care a vorbit cursanților despre necesitatea de a învăța cum se scot recolte mari. Cursanții au vorbit și ei la sfîrșit. Au cerut să nu se mai întîmple ca anul trecut, cînd din cauza lipsei de căldură, o parte din cursanți n-au mai urmat cursurile.

Dar anul trecut au mai fost și alte greșeli, ca cele petrecute în raionul Galați. Secția culturală a raionului nu a colaborat cu secția agricolă pentru antrenarea tehnicienilor în activitatea cercurilor agrozootehnice. Unele cercuri și-au început activitatea tirziu, iar unele lecții au fost destul de greoaie.

Din păcate și anul acesta mai sînt cazuri cînd nu s-au luat măsuri din vreme pentru buna funcționare a cercurilor agrozootehnice. Acolo unde sînt asemenea cazuri, țărani muncitori trebuie să ceară ca în cel mai scurt timp să se înceapă cursurile. Proiectul Directivelor Congresului al II-lea al partidului subliniază în mod deosebit importanța învățămîntului agricol, pentru dezvoltarea agriculturii noastre, pentru obținerea de recolte bogate.

Țărani muncitori, luați parte cu drag la cercurile agrozootehnice! Învățați cum se obțin recolte bogate, pentru binele vostru, al familiilor voastre, pentru binele întregului nostru popor muncitor!

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 57 Seria II-a Nr. 362

8 pagini — 15 bani

Miercuri 1 decembrie 1954

Din viața culturală a satelor noastre

Numărul acelor ce-și îndreaptă pașii către bibliotecă, crește zi de zi. Fotografia reprezintă momentul cînd cîțiva țărani muncitori din comuna Leșu, raionul Năsăud, iau cărți de citit din paginile cărora culeg cunoștințele ce-i ajută să smulgă pămîntului roade mereu mai bogate.

Apoldenii au astăzi cinematograful lor

Dimineață liniștită într-un sat apropiat de granița japoneză. Cu caietele elevilor subsuoară, tinăra învățătoare mergea către școală. Se gîndea la copiii din clasa ei, dar gîndul îi fugea și la logodna sa apropiată, cu băiatul ce-i era drag... Deodată se simți smucită de un braț vrăjmaș ce căuta s-o zvîrle în prăpastie. Era un spion care n-avea nevoie de martori pentru cele ce avea de gînd să făptuiască pe aici.

Lupta eroică a tinerei fete din filmul „Un pichet în munți“, patriotismul ei inflăcărat, ca și al altor milioane de cetățeni sovietici, au umplut de admirație inimile spectatorilor din Apoldenul de Sus, raionul Sebeș, aflați în seara aceea a inaugurării cinematografului lor ce cuprinde 400 de locuri. Ceasuri întregi au discutat după aceea acțiunea vie a filmului, așa precum ore în șir veniseră cu drag la munca voluntară

spre a-și amenaja noul lor lăcaș de cultură. Mulți colectiviști și țărani muncitori cu gospodării individuale și muncitori de la gospodăria agricolă de stat, au contribuit nu numai cu muncă voluntară, dar și cu parte din materialele trebuitoare înălțării cinematografului lor. Le aduceau cu dragă inimă fiindcă știau cîte vor avea de învățat din fiecare film pe care îl vor vedea.

De ani și ani își poartă apele prin Andrieșeni bătrîna Jijie. În fiecare an, aceleași maluri, aceleași locuri îi ieșeau în cale. În tîlnea aceleași necazuri, aceleași obiceiuri.

Dar alți-s anii acum și alți-s oamenii! Bucuria a luat locul necazului. Alte obiceiuri s-au împămîntenit pe aici. Întovărășiții, țărani muncitori din Andrieșeni, raionul Iași, au obișnuit, de 2 ani încoace, să meargă seara, odată pe săptămîină, la școală, la lecțiile cercului agrozootehnic din cadrul căminului cultural. „Am lăsat obiceiul moșului și strămoșului de a rășița, de a mușuroi porumbul..., am lăsat trecutul obiceiurile vechi de a lucra pămîntul. Altu-i obiceiul acum la noi, altfel muncim“, spune cu mîndrie țărancă muncitoare Ele-

na Săndulache din întovărășirea agricolă, membră a cercului agrozootehnic.

Anul acesta întovărășiții au pus cu marcatorul 5 ha. de porumb în cuiburi așezate în pătrat. Alupoie Ștefan, Nicolae Trandafirescu, Haralamb Gavriluță cei mai silitori elevi ai cercului agrozootehnic și alți întovărășiții au pus în practică cele învățate. Au pus în pămînt sfecla de zahăr iarovizată, au făcut polenizarea artificială pe lotul semincer de grâu al întovărășirii agricole. Cu tot anul secetoz ei au obținut la grâu și la porumb un spor de cîteva sute kg. la ha. Jașă de țărani muncitori din co-

mună care n-au aplicat aceste metode. Și țărani muncitori cu gospodării individuale, Matca-boje Simion și Ion Prisecaru au aplicat metoda cultivării porumbului în cuiburi așezate în pătrat, primul pe o suprafață de 0,50 ha. și al doilea pe o suprafață de 0,25 ha.

Iată-i acum, în această seară de noiembrie, pe Alupoie Ștefan, pe Elena Săndulache, pe Ion Prisecaru și pe alți întovărășiți și țărani muncitori cu gospodării individuale, la școală, stînd în bănci și ascultînd cu atenție cuvintele lectorului Șcarlat Aureliu: „Deschidem cel de al 3-lea

an al cercului agrozootehnic. Începem acest an cu lecția „Noțiuni generale despre sol și calitățile lui...“ Elevii cercului agrozootehnic, elevi ai recoltelor bogate, aplecați asupra caietelor notează titlul primei lecții, fac deseori însemnări. La sfîrșitul lecției pun întrebări, cer lămuriri acolo unde lucrurile nu li se par atît de deslușite.

Jijia parcă își încetinește cursul pentru o clipă, ascultînd și ea lecția cercului agrozootehnic și apoi mulțumită pornește repede mai departe, ducînd cu undele sale veste despre oamenii și obiceiurile noi din Andrieșeni.

Gh. Bălan

OBICEIURI NOI

Către ascultătorii emisiunilor de radio de la sate

Direcția Generală a Radiodifuziunii de pe lângă Consiliul de Miniștri al R.P.R. dorește să stabilească o legătură permanentă cu ascultătorii de la sate. Aceasta în scopul de a cunoaște sugestiile și propunerile cu ocazia audițiilor colective la radio care se organizează în cadrul căminelor culturale.

E nevoie să se cunoască, în special, părerea ascultătorilor asupra „Jurnalului Satelor”, emisiune care este dedicată în întregime țărânilor muncitoare. Această emisiune se transmite în fiecare zi de la orele 19,00 pe lungimile de undă de 1935, 206 și 202 m. Tot în această emisiune se transmite „Sfatul agronomului și zootehnicianului” care cuprinde îndrumări tehnice despre felul cum trebuie făcute lucrările în agricultură. De asemenea, odată pe săptămână și anume duminica la orele 16,30, tot în „Jurnalul Satelor” pe lungimile de undă de 1935, 202, 397, 206 m. se dau îndrumări despre lucrările ce trebuie executate în cursul săptămânii viitoare.

În fiecare săptămână se transmite rubrica „Ce-a văzut Moș Tepuș”. În această rubrică sînt criticate lipsurile manifestate în activitatea diferitelor organe de stat, birocratismul, delăsarea, neglijența, etc.

Începînd cu data de 2 decembrie, în fiecare luni și joi, în emisiunea „Jurnalul Satelor” se vor da răspunsuri la întrebările puse de oamenii de la sate pe teme agrotehnice și zootehnice.

O altă emisiune care se transmite zilnic, în afară de duminică, de la orele 20, pe lungimile de undă de 351, 285 și 261 m. este „Gazeta Radio”. În această emisiune

se vorbește despre realizările obținute de oamenii muncii din industrie, agricultură și știință.

De asemenea, în fiecare joi, se răspunde la întrebările puse de ascultători prin „Poșta Radio” Emisiunea „Gazeta Radio” mai cuprinde rubrică: „Ascultătorii ne semnalează, noi răspundem”, „Carnetul Cultural”, „Micul dicționar”, „Din țară și din Capitală” etc. În fiecare luni la orele 17 pe lungimile de undă de 351, 205 și 261 m., marți la orele 16,30 pe lungimile de undă de 1935, 202, 397 și 206 m., miercuri la orele 18,30 pe lungimile de undă de 351, 285 m., joi la orele 18,15 pe lungimile de undă de 1935 și 202 m., vineri la orele 18,00 pe lungimile de undă de 351 și 285 m., sînt transmise conferințe științifice. În cadrul acestor conferințe se dezbate probleme de economie politică, marxism-leninism, materialism dialectic și istoric și alte probleme din diferite domenii ale științei.

În fiecare luni de la orele 14,15 pe lungimea de undă de 1935 și 397 m., se transmite emisiunea „În fața hărții”. Ea prezintă ascultătorilor orașe și țări de pe globul pămîntesc.

Acestea sînt principalele emisiuni în jurul cărora se pot organiza audiții cu ascultătorii în cadrul căminului cultural. Rugăm pe directorii de cămine culturale ca după fiecare audiere să discute cu țărânii muncitori pe marginea materialelor ce sînt transmise pe posturile de radio, iar problemele ridicate de cei prezenți la aceste audiții, cit și propunerile lor cu privire la îmbunătățirea emisiunilor, să fie adresate Direcției Generale a Radiodifuziunii.

Abonați-vă din timp la revista „ALBINA” pentru anul 1955. Costul unui abonament pe un an întreg este de lei 7,50. Abonamentele se fac prin oficiile poștale și la factorii poștali.

Directori ai căminelor culturale, bibliotecari, responsabili ai colțurilor roșii! Indemnați pe oamenii muncii de la sate să se aboneze la „Albina” în număr cât mai mare.

ABONAȚI-VA la ziarul „AGRICULTURA NOUA”
Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Sub acest titlu a apărut în revista „Albina” Nr. 357 un material asupra realizărilor și lipsurilor unor comitete executive ale sfaturilor populare în ceea ce privește asigurarea cu lemne de foc, gaz, repararea și curățirea unităților culturale în vederea unei bune desfășurări a muncii lor pe timp de iarnă.

În urma apariției acestui material, redacția a primit numeroase scrisori din partea comitetelor executive ale sfaturilor populare. Iată ce ne scrie, de pildă, comitetul executiv al sfatului popular regional Suceava: „Articolul apărut în revista

să vedem mai concret care ar fi posibilitățile locale de aprovizionare pentru iarnă a unităților noastre culturale, pentru a nu aștepta ca totul să ne vină de sus, adică de la centru”. Mai departe, în scrisoarea primită se arată că folosindu-se resursele locale din regiune s-au obținut unele rezultate bune. În raionul Rădăuși au fost procurate prin cooperative, din fondul cămi-

Deputatul de pe ulița noastră

Muncile de toamnă erau în toi. Cernat Constantin, deputatul circumscripției a 8-a, nu avea astîmpăr nici după ce venea de la munca cîmpului. Ieșea în uliță și stătea la sfat cu oamenii. Într-un amurg, deputatul le spuse simplu:

— Azi am isprăvit și cu înșămînțările și cu arăturile adînci!

— Mi-ai luat-o înainte, Cernat! răspunse cu prefăcută mîhnire vecinul său Florea Cristea — dar mîine seară îți aduc vestea că ți-am călcat pe urme.

— Mîine seară voi da gata și eu semănatul! a daugă repede Ion N. Vasile care-i un bun și priceput plugar.

Discuțiile deveniră mai aprinse cînd veni vorba de arăturile adînci. Unii încă nu le pricepe rostul.

— Dovadă că arătura de toamnă îi bună, iată porumbul meu. De pe un hectar am scos 3.500 kg., mai spuse Ion I. Vasile.

Deputatul Cernat Constantin aduse vorba și despre colectări. Petre P. Ion era unul dintre aceia care se cam lăsau pe tînjală cu predarea porumbului.

— Dacă nu ți-aș vedea hambarul gemînd sub greutatea porumbului, aș mai zice, dar așa las-o naibii de treabă!...

— Ei și?! Nu se scufun-

dă pămîntul. Mai e vreme!... răspunse cam cu supărare Petre P. Ion.

Nu-i fu de loc ușor deputatului să-l convingă pe

Petre P. Ion de însemnătatea predării la vreme a datorii către stat. Ii aminti, între altele, că s-au adus stîlpii pe uliță și că în curînd „lampa lui Ilici” va lumina și în casa lui. Petre P. Ion se mai înveseli:

— Asta zic și eu că-i treabă bună. Ce e drept nu e păcat... Și pe cînd instalația, deputate?

— Curînd, curînd. Trebuie să ne apuce anul nou cu lumină electrică! răspunse cu vorbă bună Cernat Constantin — pînă atunci vom mai lărgi și ulița, vom face și podul, că, de, așa se cade oamenilor gospodari...

Și multe sînt în Corlătești despre care Cernat Constantin ține să amintească

oamenilor. Ascultînd vorbele deputatului lor, în sufletul fiecăruia se aprinde dorința și hotărîrea de a-și înfrumuseța casa și ulița, de a-și îmbunătăți viața.

— Mîine în zori pornesc și eu cu cota la baza de recepție, Cernate. Chiar de ar tuna și ar fulgera! vorbi după cîteva clipe de tăcere, Petre P. Ion. A doua zi, încă înainte de ivirea zorilor, Petre P. Ion era în drum spre baza de recepție ca să-și achite în întregime cota de porumb.

Era în ziua cînd se dăduseră steagurile fruntașilor în muncile agricole de toamnă și la achitarea cotelor. Țărânii muncitori din alte circumscripții felicitau călduros pe cei din circumscripția a 8-a care numără pe cei mai mulți fruntași.

— Felicități-l în primul rînd pe deputatul de pe ulița noastră — au răspuns cu mîndrie Alecu Alexandru și Petre P. Ion. — El ne-a îndemnat, el ne-a sfătuit și ni-i mereu pildă. Merită pe deplin cîntea de comunist și deputat...

Ca Alecu Alexandru și Petre P. Ion gîndesc despre deputatul lor, Cernat Constantin, toți țărânii muncitori din circumscripția a 8-a a comunei Corlătești, raionul Ploiești.

Aurel Băbeanu

Jefuitori ai avutului obștesc care și-au primit pedeapsa

Tribunalul popular al raionului Virtoapele a condamnat pe inculpații Ion S. Călițescu din comuna Rădoești, raionul Virtoapele, la 6 ani muncă silnică, 4 ani degradare civică și 104.215 lei despăgubiri, civile; Alexandru Călițescu la 1 an și 6 luni închisoare.

Ion S. Călițescu a fost achizitor de cereale și gestionar magazin al cooperativei Rădoești, secția cereale. El elibera bonuri false de achiziționări de cereale, pe baza cărora a reușit să fure 104.215,50 lei. Astfel de bonuri a eliberat și fratele său, Alexandru Călițescu, care era gestionar la secția textile a aceleiași cooperative.

Tribunalul regional București a respins recursul inculpaților, astfel încît sentința a rămas definitivă.

Tudor Petrișor și Ion Mocanu au fost condamnați de Tribunalul Popular al raionului T. Măgurele la cîte 4 ani închisoare corecțională pentru delapidare și obligați să plătească 15.469 lei despăgubiri civile stației de egrenat bumbac.

Tudor Petrișor, era șeful centrului pentru colectarea bumbacului în comuna Plopii Slăvitești, raionul Drăgănești. Ion Mocanu era recepționar și cantaragiu la același centru de colectare. Prin înșelarea la cîn-

tar a producătorilor de bumbac și prin alte metode își creiau plusuri de bumbac în magazie. Apoi, întocmind borderouri false, în care erau trecuți cetățeni inexistenți drept oameni care au predat bumbac încasau pe baza lor sume importante de bani. Astfel, au delapidat suma de 15.469 lei.

Tribunalul regional București a respins recursul inculpaților, rămînînd astfel definitivă sentința pronunțată de prima instanță.

Pedepsirea de către justiție a acestor oameni necinstiți, care au jefuit din avutul întregului popor, a fost primită cu o vie satisfacție de oamenii muncii din satele respective.

Pe urma materialelor apărute în revista „Albina”

„Să asigurăm aprovizionarea cu lemne de foc, gaz, curățenia și repararea clădirilor instituțiilor culturale pentru buna desfășurare a muncii culturale în timpul iernii”

de tablă. În raionul Suceava s-au reparat ușile și ferestrele unor cămine culturale ca acele din Ipotești, Scheia, Pătrăuți și altele. La căminele culturale din raionul Trușești s-au pus geamuri în valoare de 1.800 lei. În încheiere, comitetul executiv al sfatului popular regional arată că unitățile sale culturale au fost aprovizionate cu lemne de foc și gaz. Parte din lemne au fost procurate prin reparări

de la ocoalele silvice, iar altele din deșeurile provenite din prelucrarea materialului lemnos de la întreprinderile și exploatarea forestiere din regiune.

Un alt răspuns trimis redacției noastre este și cel al comitetului executiv al sfatului popular al regiunii Constanța. În el se arată că în urma apariției articolului s-au luat unele măsuri. De pildă, au fost formate patru brigăzi de ac-

tiviști culturali, care au plecat în comune să ajute sfaturile populare comunale, pentru a folosi toate posibilitățile existente în fiecare comună. În raionul Negru Vodă s-au obținut 12.000 kg. coceni de porumb de la bazele de recepție. În comunele apropiate de Dunăre s-a trecut la valorificarea vreascurilor ce există în bălți. În raioanele Adam Clisi și Istria s-au procurat sobe de tablă pentru căminele culturale care nu au avut.

Redacția a primit răspunsuri și din partea altor comitete executive ale sfaturilor populare.

Un ajutor temeinic pentru munca noastră în viitor

Multe lucruri frumoase prevede proiectul de Directive al partidului nostru. Noi, colectivisti din comuna Batăr l-am citit cu multă atenție. In fiecare paragraf am găsit un ajutor temeinic pentru munca noastră de viitor.

și cele 7 ha. grădină de zarzavat au adus gospodăriei, pînă la 1 octombrie, un venit de 108.909 lei. De asemenea, în toamna aceasta noi am obținut de pe 112 ha. cultivate cu porumb o producție medie de 3.200 kg. la ha. De pe cele 20

ha. semănate în cuiburi așezate în pătrat am scos cu 540 kg. porumb mai mult la ha. față de porumbul semănat obișnuit.

Acum, noi colectivisti din Batăr am pornit să traducem în fapte sarcinile ce izvorăsc din proiectul de Directive al Congresului al II-lea al partidului nostru. Cu ajutorul S.M.T.-ului și cu cele 30 atelaje ale noastre, am însămînțat 120 hectare grâu, din care 42 hectare în rînduri încrucișate. Restul de pămînt arabil l-am ogorit tot. De curînd, am terminat construcția unei maternități pentru 24 scroafe, un gater pentru prelucrarea buștenilor și o moară cu ciocane. Sintem hotărîți să muncim cu toții cu însufletire pentru ca să facem din colectiva noastră, în următorii 2—3 ani, o gospodărie mare și înfloritoare.

Acum, noi colectivisti din Batăr am pornit să traducem în fapte sarcinile ce izvorăsc din proiectul de Directive al Congresului al II-lea al partidului nostru. Cu ajutorul S.M.T.-ului și cu cele 30 atelaje ale noastre, am însămînțat 120 hectare grâu, din care 42 hectare în rînduri încrucișate. Restul de pămînt arabil l-am ogorit tot. De curînd, am terminat construcția unei maternități pentru 24 scroafe, un gater pentru prelucrarea buștenilor și o moară cu ciocane. Sintem hotărîți să muncim cu toții cu însufletire pentru ca să facem din colectiva noastră, în următorii 2—3 ani, o gospodărie mare și înfloritoare.

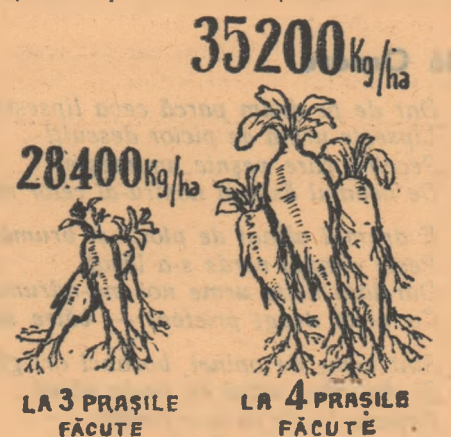
Moga Floarea

șefă de echipă în gospodăria agricolă colectivă „Drum nou” din com. Batăr, raionul Salonta

Cu 5.800 kg. mai mult

De vrei să afli agricultori fruntași, care și-au umplut pătulele și hambarele cu bucate, atunci vino pe la noi. E drept că pentru asta trebuie să mulțumim în primul rînd tehnicianului nostru agronom care întotdeauna ne-a sătuit așa cum e mai bine să lucrăm ogoarele. Eu, de pildă, pe lingă grâu, porumb, floarea soarelui cultiv și sfeclă de zahăr. Anul acesta, am avut cu tehnicianul nostru o vorbă cam aspră. Ne-am pornit de la o prașilă în plus pe care, zicea el, s-o dau sfeclii de zahăr, iar eu nici în ruptul capului nu vroiam să-l ascult. Adică ce, trei prașile nu-i ajung? Așa ziceau și Toma Cristache și Ion Gheorghe, gospodari buni de altfel, dar care mai rău decît mine se încăpăținau să nu-l asculte pe agronom. Eu pînă la urmă m-am convins. A venit să-mi arate niște cărți care vorbeau de regulile agrotehnice ce trebuie aplicate la sfecla de zahăr. Acolo unde se vorbea de prașila a patra, tehnicianul nostru a subliniat cu creion roșu aprins ca nu cumva să-mi scape din vedere. Așa se face că pînă la urmă am prașit a patra

oară sfecla de zahăr. Inșă Ion Gheorghe și Toma Constantin au ținut-o pe a lor. Și pînă la urmă

eu am obținut 35.200 kg. la hectar, iar Ion Gheorghe, care a făcut numai trei prașile, 28.400 kg. la hectar. Iată dar ce a însemnat o prașilă mai mult făcută la vreme: 5.800 kg. sfeclă de zahăr la hectar în plus...

Vrănceanu Cristache țaran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Cireșanu, raionul Mizil

„Vă aducem vești de felul cum am muncit noi, colectivisti din Giștești, ca și despre roadele ce le-am cules în toamna asta. Așa, de pildă, de la porumbul pe care l-am semănat în cuiburi așezate în pătrat noi am obținut 4.400 kg. la ha; iar de la cel semănat obișnuit, în rînduri, am obținut numai 3.900 kg. la ha., deși i-am dat tot 4 prașile...”

Astfel își începe scrisoarea trimisă redacției noastre Petru Boia, președintele gospodăriei colective din comuna Giștești, raionul Mihăilești.

Pămînt orfan

Ca un Corbea pus la gros
Și cu mîinile la spate,
Sta în sîrmele ghumpate
Ale pirului colțos.
Dar știindu-se orfan
Și întins cu ochii-n soare,
Zămisli un biet tușan
Să-i șoptească tot ce-l doare...
Il păzeau la cap scaleții
Stînd cu lîncile-ascuțite
Și cu frunze de cuțite
Să-i reteze firul vieții.
Peste buzele crăpate
Ploia, roua, i s-au scurs
De-i juca pe piept și-n spate
Seceta cu tălpi de urs...
In orbitele lui goale
Găzduiau flămînzi orbeții.
Rar ieșea prin cite-o vale
Iarba grasă a sîneții.
Fulgii albi de păpădie
Alergau, ușori, în stol
Vintul cînd pornea s-adie

Dînd ciurlanii rostogol.
L-au lăsat orfan bătrînii
Fiindcă-aveau indemn gîrbaciul —
Și-l făcură vatra stînii
Și stăpîn să-i fie baciul
Giersuindu-și jalnic ciurda
In pășunea lui sârmană,
Că-și bortiseră de-a surda
Pieptul aspru în cormană...
Azi din colț în colț de țară
S-au pornit și-t vin părinții;
Și din pirul suferinții
Sus în brațe-l ridicară.
Ducipați dînd foc pe nară
Li suflară lung la creștet
Și din somn îl deșteptară.
El se-ntoarse-apoi pe-o rîndă
Să strivească în țărîndă
Șerpii pirului cel veșted...
Ies prin brazda lui jilavă
Răsuflări ca picla sură,
Și culcat privește-n slavă
Bucuros peste măsură.

Ion Gheorghe

Așa am muncit eu

Pînă acum 5-6 ani lucrăm pămîntul după obiceiul moștenit din bătrîni. Nu-l desmîrișteam în vară, nu-l aram adînc toamna și nici nu prea foloseam îngrășămintele. De aceea, culegeam recolte slabe. Acum zic că fac și eu cu adevărat plugărie. Inginerii și tehnicienii vin mai des în mijlocul nostru. De la ei am învățat cum să aplic regulile agrotehnice. Astfel pămîntul m-a răsplătit din plin. Anul acesta, de pe 90 ari cultivați cu grâu am scos peste 1.600 kg. Pămîntul însămînțat cu porumb a fost și mai darnic. De pe o suprafață de 28 ari am obținut peste 1.000 kg. boabe. Iată cum am lucrat eu pămîntul de am dobîndit roade bogate.

Anul trecut, în toamnă, am însămînțat grîul pe terenul cultivat cu porumb și cartofi. După ce am strîns aceste culturi, am împrăștiat pe loc gunoi de grajd și l-am arat la 22 cm. adîncime. Grîul l-am pus cu mașina. In primăvară l-am grăpat și fiindcă mi se părea cam firav, i-am dat 200 kg. îngrășămintă

chimice. Apoi am avut grijă să-l plivesc de buruieni, iar recoltarea am făcut-o cînd grîul a dat în pîrg.

Porumbul l-am semănat tot cu mașina pe la începutul lunii aprilie. Pămîntul a fost arat adînc încă din toamnă. Sămînța de porumb am ales-o dintre știuleții cei mai frumoși. La sămînța am făcut și proba de încoltire. Odată cu grăpatul am împrăștiat pe loc 80 kg. îngrășămintă chimice. O atenție deosebită am dat și întreținerii culturilor. Cînd porumbul era în 3—4 frunze l-am și dat prima prașilă. In total, porumbul l-am prașit de 3 ori și l-am copilit. Așa am muncit eu și iată rezultatele. Acum sint gata și cu arăturile de toamnă. M-am hotărît ca-n anul viitor să aplic și alte metode agrotehnice înaintate, fiindcă știu că numai în felul acesta voi putea obține roade sporite și voi trăi și mai bine cu familia mea.

Spornic Ion
Țaran muncitor din comuna Rupea, regiunea Stalin

Proiectul de Directive prinde mereu viață

Țelina de eri — azi pămînt reavăn

Acolo, în pămîntul unde înfrățise pirul, în pămîntul ce-l bătătoriseră vitele și carele, în pămîntul ce din vremea bunicii lor ședea tot țelina, au intrat astăzi tractoarele și au răsturnat brazde negre și mari, l-au readus la viață. In întreaga comună Andrieșeni, raionul Iași, s-au desțelenit pînă acum 100 ha. de pămînt.

Și țaranii muncitori din satul Mîtnicul Mare, raionul Caransebeș, au început să des-

țelenească terenurile nefolosite pînă acum. Astfel, ei au reușit să desțelenească pînă în prezent o suprafață de aproape 20 ha. Pe acest ogor vor cultiva diferite plante furajere și vor putea recolta în anul ce vine furaje mai multe, mai hrănitoare pentru vitele lor.

Țaranii muncitori Petru Truș, Dumitru Corneanu, Nicolae Popovici și alții au fost printre primii care au ieșit cu plugurile la desțelenit.

Răsplata muncii

Nici un an nu s-a împlinit de cînd în comuna Dîrlos, din raionul Mediaș, a luat ființă gospodăria agricolă colectivă „Zori Noi”. Gospodăria e tînără, inșă munca unită și spornică a țaranilor colectivisti a făcut ca în scurt timp ea să se numere printre fruntașele raionului. Realizînd 1.100 kg. grâu la ha, 5.300 kg. porumb știuleți la ha., 16 tone cartofi la ha. și 28 tone sfeclă de zahăr la ha., la împărțirea produselor colectivisti au primit bucate din belșug.

Ferezan Nicolae pentru cele 306 zile-muncă făcute împreună cu fa-

milia sa, a primit 3.764 kg. porumb știuleți, 5.000 kg. cartofi, 40 kg. fasole, 40 kg. zahăr precum și însemnate cantități de grâu, sfeclă furajeră și alte produse. De asemenea, a primit o sumă de 1.685 lei. Și asemenea lui Ferezan Nicolae toți colectivisti care au muncit cu hărnicie au fost răsplătiți din plin.

Primul an în colectivă a fost în-cununat cu realizări frumoase dovedind colectivistilor și țaranilor cu gospodării individuale superioritatea muncii mecanizate și după știință agrotehnică.

ușile caselor din Giarmata s-au odihnit și în dimineața aceasta pînă mai tîrziu. Doar ușa casei din capul satului, unde stă colectivitul Ioan Nagy, n-are parte de liniște. O fi duminică, dar Margareta Nagy nu-și vede capul de treburi. Să faci ștrudel și sărmăluțe, să te pregătești și de plecare la Dumbrăvița tot azi, nu e glumă. Mama Margaretei e colectivistă de frunte acolo, și nu i-ar sta bine ca fiică-sa să vină îmbrăcată ori și cum. Și cînd te gîndești că trebuie să mai tragă o fugă și pînă la colectivă. Fără îndoială a sosit azi scrisoare de la bunica.

S-a pornit așa, pe nesimțite, un vînt ascuțit ca briciul. Mai mult alergînd decît umblînd, tînașă colectivistă își strînge la piept broboada. Deodată însă, s-a oprit. „Drăcușorul, o să răcească”, își spuse Margareta. „Drăcușorul” era un nod de fetiță cu cosițe bălaie, copilul colectivistului român, Screciu. În mijlocul uliței, mai mult goală și cu lumînări la nas, țipa cît o ținea gura. Grabă, grabă, dar femeia nu putu răbda s-o lase așa. O duse-n casă, o îmbrăcă și înteeți focul. Ieșind, o văzu venind în fugă pe mama fetiței, ce-și lăsase copilul dormind dus. Margareta însă, n-o mai așteptă. Cît ai zice pește, fu la gospodărie.

— Ce te-ai înveselit așa? o întrebă președintele colectivei, după ce femeia citise ultimele slove.

Margareta înălță capul, arătîndu-și gropițele obrazilor, răsărite din bucuria ce-i umplea sufletul. Parcă spre a-i dovedi cît de întemeiată îi e bucuria, îi întinse și lui scrisoarea...

Că maică-sa e femeie cu cap luminat, o știa de mult, dar că și bunica Margaretei merge-n pas cu vremea, chiar așa, a aflat-o abia acum președintele. Iată ce scria bătrîna, colectivistă în Variaș.

„Dragă nepoată Margareta, tocmai isprăviserăm

cu văruiul padocurilor cînd mi-a venit scrisoarea. Nici nu pot să-ți spun ce bine mi-a părut aflînd că soră-ta Ecaterina se pregătește să fie mireasă. Mă-ntrebi dacă nu m-a supărat vestea că nepoată-mea se mărită cu un flăcău român. Ce să zic? Poate că înainte vreme, cînd trăiam singură, ghemuită într-un colț, m-aș fi amărît. Știi și tu cu cîte minciuni ne împuiau capul boierii și lingăii lor: că de aia n-avem de nici unele fiindcă românii sînt așa și pe dincolo. Dar acum știu că nu e totul să fii român sau maghiar. Totul e să fii om.

Dacă te duci duminică pe la Dumbrăvița spune-le mamei tale și Ecaterinei, că am să viu și eu la nunta. Am cele de trebuință și știu că o mie de ani n-am să trăiesc. Vă sărut, Elena Tomanicika.”

În drum spre casă, Margareta își simți obrazii mîngîiați ușor de razele soarelui. Pe bărbatu-său nu-l mai găsi acasă.

— L-am zărit la muncă voluntară cu William Hofman și alții. Dregea ulița din fața căminului cultural. Ziceau că asta o fac de grija noastră, să nu ne mai murdărim pantofii cu noroi, cînd mergem la șezători — spuse rîzînd președintele delegatelor de fe-

mei, Ecaterina Donos, ce mergea către casa de nașteri unde avea o prietenă romîncă...

In casa celor mai tineri cetățeni

Un lucru ce te surprinde de la început, în Giarmata, e aerul de sărbătoare ce-l împrăstie casele. Fiecare din ele e văruiată proaspăt, în culori vesele, ca acelea în care îmbraci copiii. Într-una din aceste clădiri ce-ți încîntă ochii, e și casa de nașteri. Duminică e zi cînd lăuzele primesc vizitele neamurilor, prietenilor... Deschizi o ușă. Un vas cu tufănele îți urează bun sosît. Așternutul paturilor strălucește de curățenie. Cîntarul pentru prunci e acoperit cu un șervețel călcat fără cusur. Liniștea e străpunsă deodată de un țipăt de copil mic. În sala de nașteri a venit pe lume un nou cetățean. Potrivindu-și ochelarii, doctorul Halalay trece în registru numele tinerei mame: germana Magdalena Aichinger. Pagina dinainte îl arată pe acela al Eleonorei Popescu. Cealaltă arată: mama copilului, maghiara Elisabeta Carnianski; tatăl, sîrbul Pavlov. Medicul învăluie paginile dosarului în priviri calde și zimbește mulțumit: 116 nașteri în acest an.

Infrății pe terenul de sport

— Stai omule, să mîmînci și budincă, — căuta să-l rețină Margareta pe soțul ei, dar Nagy își și pusese pălăria. Cum era să piardă el începutul meciului de handbal dintre „Electro-motor” Timișoara și echipa I-a Giarmata?

— Omul meu a plecat dacă a văzut că nu vii — strigă nevasta lui Șerban, cînd îl văzu pe Nagy oprindu-se în fața porții lor.

Nu trecuseră decît trei ceasuri peste miezul zilei și casele — de la un cap la altul al Giarmatei — erau văduvite de bărbați, fie că-n ele erau flăcăi cu armata nefăcută fie că erau oameni ce se laudă cu puzderie de nepoți. Toți grăbeau spre stadion, proaspăta mîndrie a Giarmatei. Nu trecu duminică fără ca pe stadion să nu aibă loc meciuri de handbal, fotbal, volei. Dacă o cunoști cît de puțin, nu te mai miri cînd afli că Giarmata numără 250 de purtători ai insignei G.M.A. Toți cei ce au pus cu dragoste umărul la amenajarea stadionului, sînt acum nelipsiți fie de pe pistă, fie din tribunele ce poartă încă-n ele miros de lemn proaspăt geluit.

Prietenie temeinică

— Mergi spre casă? N

toria giarmatenilor aproape la fel ca Sirbu Iacob sau Iosif Kremer, ce alergaseră cu balonul.

— Nu. La căminul cultural. Am întîlnire.

— Aha! d-ăștia-mi ești? te spun eu nevastei, — rîse Nedelea.

— Păi știe. Cu ea am răspuns ghiduş Nagy, grăbind spre șezătoare. Fură ajunși din urmă de colectivitul Gh. Boșneag, fost cioban 24 de ani, iar azi iubitor de viață artistică și sport, și de maghiarii Ducay și Carnianski. Pe toți îi leagă o prietenie încheată încă din zilele de adînci frămîntări, cînd au pus împreună primii țăruiși în pămîntul Giarmatei, la reforma agrară. Laolaltă cu alții, însufleții și plini de voie bună, au pus, de curînd, în pămîntul Giarmatei, stîlpii purtători de lumină electrică.

Programul începuse de mulțisor. Pe scenă mai era încă echipa micilor acordeoniști ai școlii elementare germane. Corul cîntă apoi la fel de cald „Salut voios de pionier” ca și „Wir wolen jungen Menchen sein”. Sala de festivități a căminului cultural era plină. Carnianski își căută din ochi feciorul. Ocsî era alături, și de data aceasta, de prietenii săi buni, D. Mușat și A. Hubert. Mai încolo se afla feciorul Elisabetei Schmidt, care iese anul acesta inginer.

În tîrziul nopții, grupuri, grupuri de oameni se îndreaptă plini de voie bună spre casele lor. „Bună seara” se aude glasul lui Ion Nedelea „Jó-éjszakát” răspunde Nagy. „Gute nacht” spune William Hofman, unul dintre cei 18 deputați germani ai Giarmatei... Și dacă sunele cuvintelor e felurit, miezul lor, căldura urării e una și aceeași. Mîine se vor întîlni în muncă și se vor strădui deopotrivă să facă din Giarmata lor un colț de țară tot mai luminos, mai înflorit.

Mălina Cajal

Urme

de Vintilă Ornar

E drumul așinat de ploii... și brumă
Peste cîmpia verde s-a lăsat...
Doar cumpăna fîntîinii mă îndrumă,
Ca un prieten bun și vechi, spre sat.

E-același drumul: pietre de hotare,
Stejari și fagi și meri, din loc în loc,
Incremeniți de aerul prea tare,
Ce-a curs din munți-nainte de soroc.

De-a lungul se zăresc aceleași urme:
Lăsate de berbeci, de vaci, de oi,
De care și mașini ce-au prins să scurme,
Cu roțile lor groase în noroi.

Dar de pe drum parcă ceva lipsește...
Lipsește urma de picior desculț!
Pecetea care veșnic amintește,
De neamul ăsta-al nostru-al celor mulți...

E drumul așinat de ploii... și brumă
Peste cîmpia verde s-a lăsat.
Dar iată niște urme noi mă-ndrumă
Ca niște dragi prieteni — către sat.

Sînt urme de opinci, bocanci ori ghete
Și duc spre satul de peste zăvoi...
Privesc la ele ca la o pecete
Bătută pe zapisul vremii noi.

Steagul costestenerilor

Ca să vezi ce oameni sînt și cei din Costești... Zgirciți foc. Egoiști cum s-ar spune. La ei, la sfatul popular, stă la loc de cîns-te un steag roșu. Și unde crezi că l-au așezat? Chiar în văzul lumii, pe un perete, în așa fel că de cum deschizi ușa să intri în cameră parcă-ți sare în ochi. Curentul de la ușă îl mișcă într-o parte și într-alta făcînd să-i scli-pească literele brodate cu fir auriu, voind parcă să spună numai în ciudă:

— Fruntași pe raion!... fruntași pe raion!...

Să nu te scoată din pepeni? Ce tot fruntași, fruntași?...
Țăranul muncitor Andronescu Gh. Dumitru — ia stai de vorbă cu el, c-așa și-așa, că, în sfîrșit ai vrea să le iei steagul să-l dai și altora, să mai stea și la alt sfat. Ți-ai găsit! De-asta a dat el printre primii la colectare? Să-l lași fără steag? Nu mai aduce vorba despre așa ce-

va că sare și Dumitru I. Dumitru. El de ce și-a făcut datoria, să i-l iei? Lasă vorba asta! Dar poate președintele nu e așa de „egoist”!... Pentru că de-asta este și președinte... El poate vrea să dea steagul și altora. Ce să i se tot fluture în față de cîte ori intră cineva pe ușă? Vrea? Nu vrea nici el. Păi și-o scoate argumentele din sertar. Cînd o să înceapă să-ți pomenească pe deasupra că: la griu 83 la sută, la porumb la fel, la orz sută la sută, ce te faci? Cum să-l mai lămu-rești să dea steagul și altora? Încearcă să-l iei cu vorba mai pe departe.

— Nu zău tovarășe Brezeanu, hai să-l dăm și altora.

Încearcă. Ți-ai aprins paie-n cap. O să înceapă iar să te ia la procente.

— Lapte 84 la sută, lînă 86 la sută!...

Il mai poți lămuri? Amin! A prins steagul? Adio! Nu-l mai vezi. Poate să vindă și cei mari de la raion — steagul nu mai pleacă de la Costești. Așa că închipuie-ți o zi de toamnă, cu un vînt tăios și rece care aruncă praful în ochii omului. Într-una din aceste zile iat-o pe tavorășa Stanciu Cornelia cu un ghem de lînă la subsuoară și cu andrelele mergînd prin sat, împletind la un ciorap.

— Bună ziua!

— Bună ziua!

Și din vorbă în vorbă responsabilă comisiei de femei aduce sfatul și despre cote și despre una și despre alta. Că uite, Costică al matală e la armată, că atunci cînd îți vine Florica de la școală de la Buzău nu te mai saturei uitîndu-te după ea cînd iese în sat cu uniforma aceea albastră de parcă-l ofițer, cîte și mai cîte...

Femeia, care la început o privea cu neîncredere, pleacă fruntea ca semn că a înțeles despre ce e vorba. Și pînă seara pornește cu restul de porumb către baza de recepție.

Poftim de le mai smulge steagul celor din Costești. Pînă și tovarășul Șerban Petrache, care se lasă mai greu lămurit, a predat cele 100 kg. de porumb cu care rămăsese dator. Și el ține la steag. Iți dă mînă să-l iei? Deocamdată n-o să poți! Mai tîrziu. Simbătă, de pildă, parcă văd...

Simbătă 20 noiembrie.

— Să ne dați steagul. Acum n-o să mai aveți procentele cu care să ne amețiți.

N-or să mai aibă?

Nu. numai unul singur:

— Porumb, lînă, carne, lupte?

— Sută la sută.

Poți să le iei acum steagul? Ba.

Gh. I.

SUB SOARELE MARIII LEGI SOVIETICE

Se împlinesc 18 ani de la adoptarea Constituției Sovietice — constituția socialismului victorios.

Constituția U.R.S.S. este un măreț document al vremurilor noastre și al întregii istorii a omenirii. Prin acest document se consfințește cu putere de lege faptul de importanță istorică mondială că pe a șasea parte a globului pământesc a fost lichidat pentru totdeauna jugul exploatării omului de către om, că socialismul a devenit o realitate de neînvins în Uniunea Sovietică.

Aniversarea Constituției Sovietice s-a transformat într-o sărbătoare pentru forțele democrației și socialismului din întreaga lume. Oamenii muncii de pretutindeni își arată dragostea și atașamentul față de glorioasa patrie a socialismului victorios, a cărei constituție luminează asemenea unui soare calea spre cucerirea unei vieți libere și fericite.

Sub soarele Constituției Sovietice, popoarele din U.R.S.S. merg în marș victorios, mai puternice, mai unite ca oricând, spre zilele de aur ale comunismului.

Cîntece și dansuri create de colhoznici

În satele din Letonia sînt peste 500 de colective corale și de dansuri în colhozuri. Nu de mult corul colhozului „Laciplesis” a dat un concert la Riga, capitala republicii. Cu acest prilej corul a executat cu mult succes mai multe lucrări create chiar de membrii acestui colectiv de artiști amatori: „Valsul tractoriștilor”, „Dansul țesătoarelor” și altele.

De asemenea, crează noi cîntece și membrii corului reunit al colhozurilor „Sarkanais Oktobris” și „Zelta druva” din raionul Tessis.

Șase muzicanți în familia unui colhoznic

Colhoznicilor din artelul agricol „Maikovski” din regiunea Molodecino le place să asculte seara, după o zi de muncă, o muzică bună, executată de familia colhoznicului Iosif Klementievici Lembovici. Bătrînul Iosif Lembovici, în vîrstă de 67 ani, copiii săi, cei trei feciori și cele două fiice, cîntă foarte bine la diferite instrumente: pian, armonică, țambal, acordeon, vioară. El execută cu talent numeroase cîntece populare rusești, beloruse și ucrainiene, cum și lucrări ale compozitorilor clasici și moderni. Familia lui Iosif Lembovici dă adesea concerte în colhoz, la casa de cultură raională, cum și în centrul regional — orașul Molodecino.

In timpul regimului țarist, femeia era de două ori înrobîtă: stăpînului și bărbatului. Orizontul ei era mărginit de legile burgheze. Astăzi, libertatea femeii sovietice e garantată pe deplin de însăși Constituția Sovietică.

Iată-o pe vestita colhoznică Ana Ladani, Eroina Muncii Socialiste din colhozul „Lenin” raionul Mukacevo (R.S.S. Ucraineană) care a obținut în acest an, cu brigada ei o recoltă mare de porumb de 12.000 kg. la ha., ceea ce este mult pentru o regiune muntoasă.

Statul Sovietic este statul agriculturii celei mai înaintate, al mării agriculturi socialiste mecanizate! An de an industria statului sovietic creează și înzestrează agricultura cu noi și puternice mașini.

In clișeu de sus: la uzina de tractoare din Altai. Noi tractoare stau aliniate gata de plecare spre S.M.T.-urile din Altai pentru a lucra pe pămînturile înfelenite.

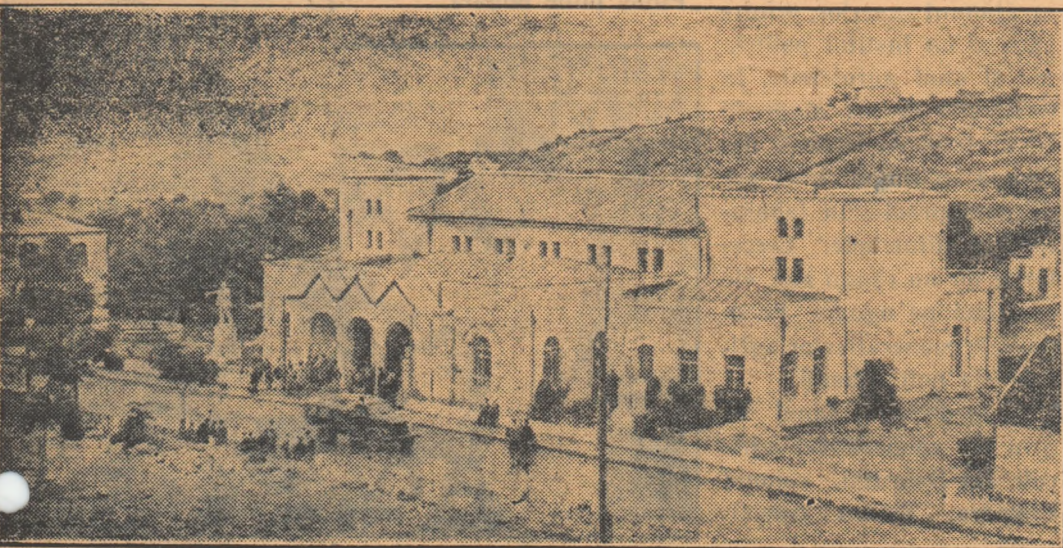
„Egalitatea în drepturi a cetățenilor U.R.S.S., fără deosebire de naționalitate și rasă, în toate domeniile vieții economice, de stat, culturale și social-politice este lege nestrămutată...” consfințește articolul 123 al Constituției Sovietice.

In clișeu de jos: colhoznica Z. Iskandarova din Regiunea Autonomă Badakșan interpretează dansul „Bartanga” la concursul artiștilor amatori de la Stalinabad.

Crește neînterupt nivelul de trai material și cultural al omului sovietic. Astăzi, colhoznicul a devenit un om pretențios. El nu lasă să treacă săptămîna fără să vadă un spectacol, o piesă de teatru, un film etc.

Fotografia înfățișează Casa de cultură din satul Mardakert (R.S.S. Azerbaidjană). Această Casă de cultură are o sală de spectacole cu 500 locuri.

Constituția Sovietică e constituția fericirii omului sovietic, constituția îmbunătățirii continue a vieții poporului.

An de an sporesc veniturile colhozului „Uzvara” din R.S.S. Letonă. Totodată cresc și veniturile colhoznicilor, care au acum în proprietatea personală automobile, motociclete și un mare număr de biciclete, precum și aparate de radio. In fotografia noastră: grăjdarul Peteris Nadziņš și fiul său au venit cu automobilul lor la magazinul sătesc după cumpărături.

Răspunsul medicului veterinar

Zilele acestea ne-a sosit la redacție o scrisoare de la un grup de țărani muncitori la care Dr. C. P.

trescu răspunde prin sfatul de mai jos.

Publicăm mai întâi un fragment din această scrisoare:

... Noi țărani muncitori din satul Bărcănești, raionul Slatina rugăm redacția revistei „Albina” să ne dea un sfat din care să învățăm cum să ne apărăm păsările de boala ce a început să apară pe la noi.

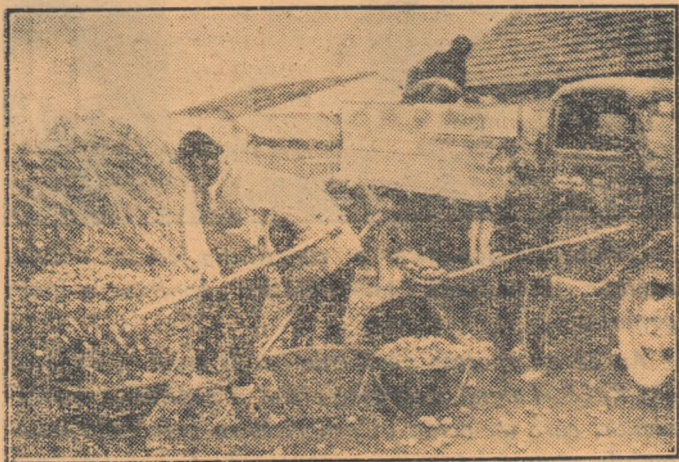
Elina Stăicu
Polina
Ion N. Trandafir
Mărioara

Am citit cu atenție scrisoarea voastră. După semnele pe care le-ați observat la păsările bolnave și anume: „...găina îmbolnăvită se scoală mai târziu, minîncă foarte puțin sau de loc, stă tristă, retrasă, are penele sbîrlite...” mi-am dat seama că e vorba de pesta sau ciurma păsărilor.

Această boală se răspîndește cu ușurință prin găinaț, scursori din cioc, cadavre de păsări moarte din pricina pestei, etc. Dar dacă se iau măsuri grabnice ascultînd întocmai sfaturile medicului veterinar ea poate fi stăvilită și stîrpită cu succes.

Iată deci ce au de făcut acei țărani muncitori la ale căror păsări a început să se ivească boala:

În primul rînd, de îndată ce o pasăre dă semne de boală, trebuie să o taie și să o îngroape adînc. În nici un caz să nu i se mai arunce cadavrul în rîuri, pe drumuri, sau să-o agațe prin garduri și pomi, — așa cum din păcate mai fac unii țărani, — deoarece în felul acesta boala poate cuprinde sate întregi. Apoi cotețele de păsări trebuie să le spele bine și să le dezinfecteze cu lapte de var sau sodă caustică (20 gr. sodă la un litru apă fierbinte), iar după uscare să le văruiască. De asemenea, vasele din cotețe trebuie dezinfectate cu leșie de cenușe clocotită sau cu creolină (2—3 linguri creolină la un litru de apă).

Unul după altul pleacă spre Bicaz, autocamioane încărcate cu cartofi, de la centrul de colectare din Gheorghieni. Acești cartofi, proveniți din cotele țărănilor muncitori de prin raionul Gheorghieni, vor aproviziona din belșug oamenii muncii de pe șantierul din Bicaz.

Pentru a distruge complet boala e bine să se repete dezinfecția de 2—3 ori. Dacă țărănilor muncitori Ion Popescu, Rada Neagoe și altora din satul Bărcănești le-au murit toate păsările din curte, aceasta se datorește tocmai faptului că ei n-au respectat toate regulile de igienă.

De aceea, pentru a face să nu mai apară niciodată această molimă, toți țărăni muncitori vor trebui să respecte următoarele măsuri de preîntîmpinare:

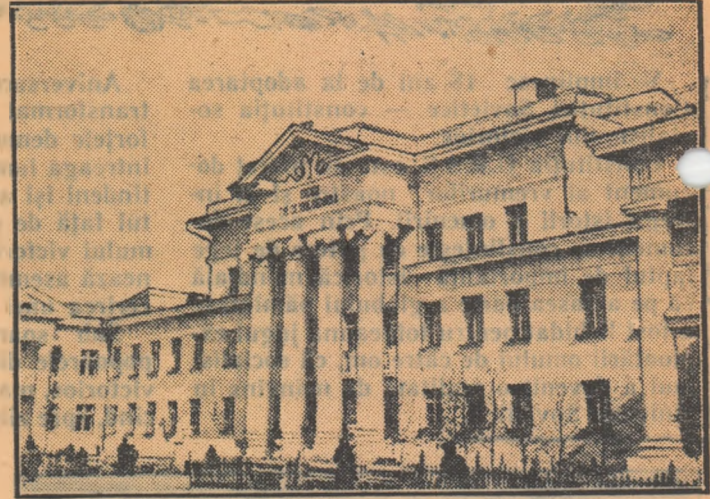
Să întrebuițeze pentru prăsilă numai ouă și păsări aduse din gospodăriile nebîntuite de boală. Să hrănească și să îngrijească bine păsările. Iar cotețele să le facă mai încăpătoare, luminoase și călduroase. Din timp în timp e bine să le dezinfecteze și apoi să le văruiască. Dacă mai aduc alte păsări în gospodărie, vor trebui să le țină sub observație, cîteva zile, într-un adăpost separat. Grijă de seamă însă trebuie să fie pentru toți vaccinarea păsărilor. Aceasta astăzi se face gratuit; iar țărănilor muncitori nu le rămîne în acest caz decît să prezinte toate păsările (găini, bibilici, curci) la vaccinat, medicului veterinar sau agentului veterinar. Nu trebuie uitat însă că pentru a scăpa în mod sigur păsările de această boală, pe lîngă vaccinare este necesar să se respecte întocmai și celelalte măsuri de igienă.

Sărbători scumpe ale țărilor surori

A 30-a aniversare a proclamării R. P. Mongole

Depart, în mijlocul Asiei, se află R. P. Mongolă. Poporul care a trăit veacuri de-a rîndul în mizeria neștiinței de carte, a bolilor care măcinau de timpuriu oamenii, cunoaște azi o viață nouă. Ca urmare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și a revoluției populare mongole, la 26 noiembrie 1924 s-a proclamat Republica Populară Mongolă.

Au trecut 30 de ani de atunci. Țara în care nu se găsea decît o singură școală și nu avea nici un spital sau medic, țara în care nu se găsea nici un fel de industrie, a reușit în anii puterii populare să intre în rîndul celor mai civilizate state asiatice. Azi, în R. P. Mongolă, întreaga populație adultă știe carte, sînt numeroase fabrici și uzine, asemeni marelui combinat industrial „Cioibalsan”, sau cel energetic de la Ulan Bator, combinatul de preparat carne

Să construiești ai nevoie de pace! Să construiești ai nevoie de oameni sănătoși! De cît mai mulți constructori.

În anii puterii populare, în R. P. Mongolă, s-au deschis peste 100 de spitale și dispensare, peste 400 de puncte sanitare.

Clîșeul nostru înfățișează noul spital central al R. P. Mongole din Ulan Bator.

„I. V. Stalin”.

Cîmpurile sterpe de altădată au devenit livezi și fînețe roditoare. Numărul vitelor a crescut foarte mult în R. P. Mongolă. De fiecare locuitor revine

cam 25 de capete de animale. Pustiurile mongole, care pe vremuri erau cutreierate doar de caravanele de cămile, sînt străbătute acum de linii ferate și șosele.

10 ani de viață liberă a poporului albanez

Asemănătoare este și viața Albaniei noi, aflată la mii de kilometri de Mongolia. Scăldată de apele mării Adriatice, cu livezi și cîmpii roditoare, cu munți plini de pășuni și bogății minerale, această mică țară a fost secole de-a rîndul o hrană dorită de lupii flămînzii de peste hotare. Și nu e de mirare că fascismul italian a ocupat-o vreme lungă, vroind să facă din ea o colonie. Dar planurile imperialiștilor s-au spulberat odată cu victoriile Armatei Sovietice în cel de al doilea război mondial. La 29 noiembrie 1944 harnicul și viteazul popor alba-

nez a înlăturat pe cotropitori, scăpînd pe vecie de jugul feudal-burghez.

Au trecut zece ani de atunci — o perioadă destul de scurtă — în care poporul albanez liber a dobîndit însemnate succese pe drumul construirii unei vieți noi. Albanezii se mîndresc cu marile lor uzini, printre care se numără hidrocentrala „V. I. Lenin”, combinatul textil „Stalin”, „fabrica de zahăr „8 Noiembrie”, cea de piese de schimb „Enver” ca și numeroase alte construcții făcute în anii regimului democrat-popular.

Tineretul, care altădată n-avea posibilitatea să meargă la școală, are

astăzi 2.120 școli elementare și 343 școli medii. Pentru prima dată au fost create în Albania 6 instituții de învățămînt superior. Cei peste 70.000 de țărani împroprietăriți, ca și ceilalți care au robit odinioară pe pămînturile moșierilor vor fi veșnic recunoscători partidului comunistilor albanez, pentru faptul că astăzi sînt stăpîni pe pămîntul lor. Mulți dintre ei s-au unit în cooperative agricole în care rodul muncii e mai bogat.

Poporul nostru, alături de întreaga omenire progresistă, urează celor două țări surori noi succes în lupta pentru un trecut mai bun, pentru pace

In facultate și pe ogoare

În Albania înainte de cel de al doilea război mondial nu a existat nici un fel de institut de învățămînt superior. În anii după eliberare au fost construite în R. P. Albania 6 institute de învățămînt superior, printre care și un institut politehnic și unul agrotehnic. În fotografia de jos, studenții Institutului Agrotehnic din Tirana în timpul unei ore de curs practic în laboratorul de fitotehnie. Cercetările lor nu rămîn aici, ele continuă pe ogoare. Pe ogoarele cooperativelor agricole ale noii Albanii.

În medalion: Ianul de griu al cooperativei agricole din Dobratki, raionul Chkodra. Tinăra colecti-

vă din fotografie a îmbrățișat cîmpul, griul, a îmbrățișat recolta îmbelșugată din anul acesta și a exclamat mîngîind cu privirea spicele grele de griu: „Piine, piine bogată!”

HOTĂRIRI ALE CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

La Stockholm, de acolo unde cu câteva ani în urmă a pornit Apelul pentru interzicerea armei atomice, și-a ținut din nou lucrările Consiliul Mondial al Păcii. Trimișii popoarelor au discutat pe larg probleme arzătoare ale asigurării păcii în lume. Cu încredere și nădejde a primit omenirea documentele sesiunii. Ele cuprind hotărâri care îndeamnă pe toți iubitorii de pace să pășească cu mai multă cetezanță spre a opri pe cei care urmăresc să înecă viața în sânge. Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii a votat în unanimitate documente de mare însemnătate, printre care se numără:

Mesajul Consiliului Mondial al Păcii adresat popoarelor — „Pentru asigurarea colaborării între toate statele Europei în scopul organizării securității lor colective”.

— Rezoluția cu privire la situația creată în diferite părți ale Asiei în urma presiunii străine și a sistemului blocurilor și coalițiilor militare.

— Rezoluția cu privire la lupta forțelor iubitoare de pace pentru dezarmare și pentru interzicerea armelor de exterminare în masă.

— Apelul Consiliului Mondial al Păcii cu privire la convocarea unui Congres mondial al reprezentanților forțelor iubitoare de pace.

— Chemarea cu privire la sărbătorirea marilor date culturale.

În locul unor tratate separate de felul celor de la Paris și Londra puse la cale de cercurile conducătoare din apus, îndeosebi cele din S.U.A., omenirea iubitoare de pace cere colaborare, securitate bazată pe apărare colectivă. O conferință pe întreaga Europă, care să discute crearea unui sistem de securitate colectivă în această parte

a lumii, așa cum a propus Uniunea Sovietică, este calea care corespunde năzuințelor popoarelor.

Consiliul Mondial al Păcii ne chiamă să stăvim calea războiului în Europa. Prin acțiuni comune, popoarele Europei pot opri ratificarea acordurilor de la Londra și Paris, să împiedice reînvierea militarismului german, războiul.

Dușmanii păcii își întesc uneltirile lor războinice și în alte părți ale lumii. În Asia ei au înjghebat, de asemenea, o alianță războinică îndreptată împotriva păcii, securității și libertății popoarelor asiatice. Popoarele Asiei și lumii sînt chemate de sesiunea Consiliului Mondial al Păcii să-și întetească împotrivirea față de orice uneltire războinică îndreptată împotriva Asiei.

Una din dorințele arzătoare ale popoarelor este de a se ajunge la o reducere simțitoare a înarmărilor și interzicerea armelor de ucidere în masă. Știindu-se că pentru asigurarea păcii este nevoie încă de lupta hotărîtă a popoarelor, rezoluția Consiliului Mondial al Păcii îndeamnă pe toți oamenii cinstiți să ceară în interesul deplin al păcii, pretutindeni și în permanență, reducerea generală a armamentelor și interzicerea armelor de ucidere în masă.

Cei ce doresc pacea sînt o forță uriașă în lume. În nenumărate rînduri ei și-au arătat tăria, împiedicînd forțele războinice să-și pună în aplicare planurile lor ticăloase. Consiliul Mondial al Păcii, adresîndu-se printr-un Apel forțelor iubitoare de pace, le cheamă ca, în mai 1955, să se întrunească în congres pentru a-și arăta încă odată tăria lor de neînvins, dorința lor nestrămutată de a nu admite un nou măcel în lume.

Deschiderea Conferinței țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității în Europa

La 29 noiembrie 1954 s-a deschis la Moscova, Conferința țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității.

La conferință iau parte delegații ale Uniunii Sovietice, Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Ungare, Republicii Populare Romine, Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Albania, precum și un reprezentant al Republicii Populare Chineze, ca observator.

Este cunoscut faptul că la propunerea guvernului sovietic, din 13 noiembrie 1954, de a se convoca o conferință pe întreaga Europă, unde să se discute problema asigurării păcii și securității popoarelor europene, guvernele statelor apusene au refuzat să participe. În răspunsurile lor unele guverne apusene și-au motivat refuzul susținînd că termenul propus de Uniunea Sovietică pentru ținerea conferinței ar fi prea scurt și că nu s-ar putea pregăti. Or, se știe că Uniunea Sovietică a făcut această propunere încă cu șase luni în urmă.

Cercurile conducătoare americane, engleze și fran-

ceze au ticluit drept motiv de refuz spunînd că mai întii să se ratifice acordurile de la Londra și Paris și după aceea să aibă loc și tratative așa cum propune Uniunea Sovietică. Cu alte cuvinte, guvernării puterilor apusene cer să li se dea răgaz să-și ducă la îndeplinire planurile lor de refacere a militarismului german. De bună seamă că în această situație, popoarele iubitoare de pace din Europa sînt nevoite să ia noi măsuri pentru asigurarea securității lor.

În cuvîntarea sa de deschidere, V. M. Molotov, șeful delegației sovietice, a arătat primejdia pe care o reprezintă remilitarizarea Germaniei și formarea unor grupări militare războinice în apus. Pentru a înlătura pericolul unui nou război, pentru a nu se ajunge la situația ca o parte a Europei să se opună altei părți și Germania să rămînă împărțită în două, Uniunea Sovietică propune să se renunțe la planurile prevăzute prin acordurile de la Londra și Paris și să se pășească la discutarea și crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Șeful delegației sovietice a arătat apoi că pentru a

asigura în mod sigur securitatea lor, statele iubitoare de pace ale Europei trebuie să-și stringă și să-și întărească forțele în cazul cînd acordurile de la Londra și Paris vor fi înlătuite și puse în practică. V. M. Molotov a arătat în cuvîntarea sa nevoia de a se trece la realizarea unor măsuri care să ducă la întărirea puterii de apărare a țărilor iubitoare de pace. Țările care participă la conferință sînt nevoite să treacă la luarea unor măsuri comune privind organizarea forțelor armate și a comandamentelor lor, precum și la alte măsuri. Aceasta pentru a fi în stare să apere în mod sigur munca pașnică a popoarelor și să garanteze integritatea granițelor lor și apărarea lor față de o eventuală agresiune.

Au urmat apoi cuvîntările altor șefi ai delegațiilor la conferință, care, în numele guvernelor lor, s-au alăturat propunerilor făcute de V. M. Molotov cu privire la asigurarea securității statelor iubitoare de pace.

Lucrările conferinței de la Moscova continuă, și ele sînt urmărite cu un viu interes de popoarele Europei și lumii.

Să înceteze prigoana împotriva Partidului Comunist din Germania

Popoarele lumii păstrează încă viu în minte nelegiuirile și crimele săvîșite de hitleriști. Ele n-au uitat faptele militaristilor germani care au trecut prin foc și sabie milioane de oameni nevinovați.

Azi, aceleași idei războinice, criminale, stăpînesc mințile militaristilor din Germania apuseană. Unul dintre actualii miniștri de la Bonn, Hans Christof Seebohm, susține că „nu Germania trebuie alipită la Europa, ci Europa la Germania”. Și aceasta, bineînțeles, prin forța armatei pe care se străduie s-o organizeze în Germania apuseană slugoii miliardarilor americani.

Renașterea mașinei de război germane — Wehrmachtul, nu este numai dorința zbirilor de la Bonn, ci și a stăpînitorilor din Statele Unite ale Americii. De aceea s-a înscenat un proces împotriva partidului comunistilor din Germania

apuseană, care luptă activ pentru pace. În ziua de 23 noiembrie, în fața așa zisului Tribunal Constituțional Federal din Germania apuseană, au fost chemați pentru a fi „judecați”, conducătorii Partidului Comunist din Germania.

Cîtă furie au guvernării de la Bonn pe acești credincioși și neînfricați și ai poporului german, se poate vedea după faptul că cei care au fost numiți să-i „judece” sînt foști slujitori ai „justiției” lui Hitler. Ca și în 1933 cînd Hitler a înscenat un proces asemănător partidului comunist, actuala clică din Germania apuseană caută să înlătore din calea ei pe cei mai vajnici luptători pentru pace și unitatea Germaniei.

Conducătorii Partidului Comunist din Germania, Max Reiman, Walter Fisch, Fritz Rische, Joseph Ladwohn și ceilalți care au fost chemați în fața „justiției”, vor și să demaște în fața

lumii întregi nelegiuirile clicii lui Adenauer și stăpînitorilor lor, bancherii americani. Alături de comunistii din Germania apuseană sînt acum docherii din Hamburg și minerii din Donbas, sînt studenții din Paris și agricultorii din pusta maghiară, sînt muncitorii din Detroit și intelectualii din Praga. Din întreaga Germanie se ridică proteste a mii și mii de oameni dornici de pace și libertate.

Glasul lor, glasul milioane de oameni cinstiți de pretutindeni, se ridică cu tărie împotriva acestui proces mîrșav care a primit „binecuvîntarea” Washingtonului. Și poporul nostru rostește din adîncul inimii: „Jos mîinile de pe Partidul Comunist din Germania! Nu vrem război! Protestăm împotriva înscenării judecătorești fasciste ce are loc în aceste zile la Karlsruhe, în Germania apuseană”.

Impotriva reînvierii militarismului german!

Totul este în regulă! El însuși a căzut de acord să fie îngrădit!

(din „Daily Worker”)

Vrem viața unei păci trainice!

Reînvierea militarismului german este un mare pericol care pîndește omenirea. De această primejdie își dau seama și copiii. Ascultînd veștile cu privire la acțiunile de reînarmare a foștilor hitleriști, în Germania apuseană, fețele copiilor au devenit mohorîte. „Urîm războiul!”, grăiau chipurile copiilor.

„Cel de al doilea război mondial a adus moartea

părinților, a fraților noștri” a spus răsplat o pionieră. Unul dintre pionieri s-a ridicat și cu glas fierbinte a recitat versuri pline de minie împotriva războiului și a ațîțătorilor la război: „...De-aici de pe înalta punte Mi-arunc blestemul spre apus Spre monștrii care vor copulul Să fie iar otrăvit...”

Micile vîlăstare vor să învețe, să crească în pace, să trăiască fericite!

Pionierii și învățătorii, oamenii cinstiți din sat, cu toții sîntem alături de propunerile sovietice. Nu viața urgiei, a războaielor! Vrem viața unei păci trainice!

Sonia Bustuchină
Învățătoare
din comuna Mărânței,

ÎN ACUL „ALBINEI” 89

Caravana
CINEMATOGRAFICĂ

ca de obicei este Ion Barbu, referentul cu starea civilă din Căbești-Zeletin.

din curtea chiaburului Pasăre Gheorghe din Moi-Craiova cîntărește 2.900 kg. porumb sustras de la colectare

„Intră în viața... periculoasă”

În sumă de lei 1.300, și va pricinui... cele legale, necinsti- tului colector Boboc Ștefan din Pîrscov-Cislău.

La RĂSCRUCĂ DE VÎNTURI...

stau taurii comu- nali din Fărcășești și Ceauru-Tg. Jiu unde grajdurile nu-s repara- te.

(După correspon- dențele trimise de to- varășii I. Sbiriclog, Cezar Sterică și Io- niță Constantin).

Măgarul și catîrul — fabulă —

Măgarul și catîrul s-au invitat la clacă, Să care niște scînduri. Vroiau un grajd să-și facă. În drum, gîndi măgarul: „De felu-mi sînt cam mic Și nu-s prea bun la treabă; catîru-i mai voinic. Să las pe dinsul greul! Iar eu, într-un tufiș, Un pui de somn oi trage”, — și-o șterse pe furîș. La fel gîndea catîrul: — „Cît timp măgarul cară Și-i ocupat cu treaba, eu pot să-l trag pe sfoară! Decît să-mi rup spinarea din zori, pînă-n amiază, Să m-odihnesc mai bine: tot nu mă premiază!” Și spre tufiș se duse. El nu avea habar Că în tufiș, acolo, va da peste măgar... Văzîndu-l se aprinse și roșu de minie Strigă: „Aici ți-e munca? Măgar, rușine ție!” Jignît, sări măgarul răcnind să-și verse fierea: „Dar tu, mă rog ce cauți? Te-a părăsit puterea? Sau ai crezut, catîre, că-n locu-ți eu muncesc? Te-ai înșelat amarnic. Nici mort nu mă clintesc!” Așa se scurse vremea, certîndu-se-amîndoi Și petrecură iarna, în viscole și ploii! Morala povestirii o vede orișicine: De lași pe altul treaba, e vai și-amar de tine!

VICTOR PIȚIGOI

STRIGĂTURI

Foaie verde baraboi Dacă-i slab porcu-n coteș
Vine iarna pe la noi, N-o să-i fac acum județ;
Neaua-i bună frățioare, Că badea dă boabele
Deci oprește-o pe ogoare. Să-i descînte babele!

Ia priviți voi fetele
Cum își mai rup ghelele
Nu la horă, nici la treabă,
Ci cu bobii la vreo babă.

EPIGRAME

Gazeta de perete din sa- tula Dănulești, raionul Ilia, stă de un an de zile fără articole, aidoma unul almanah care se tipărește o singură dată pe an.

Azi îți scriu plin de regrete,
Albinișo dragă, ah,
Din gazeta de perete
Am ajuns un... almanah!

După o corespondență
trimisă de tovarășul
L. Cornel

Niciunul din salariații
sfatului popular al comunei
Colacu-Răcari, nu este a-
bonat la vre-un ziar.

Vorbesc ziarele-ntre ele:
— Ce să căutăm la sfat?
Ce-i de-aici s-au abonat,
Să citească doar.. în stele!

Referentul Stancu de la
secția culturală a sfatului
popular raional Găiești,
plătește cu întîrzieri de
luni de zile salariile direc-
torilor de cămine culturale.

Plata o face de obicei prin
restaurante.

Stancu — de vin iubitor —
Dă salariile cam rar
Fiîndcă se simte dator
Să dea des la... ospătar.

După o corespondență
trimisă de tovarășul
Trefenciu Ion

Ghicitoare

Am o cloșcă grijulie
Ce-și hrănește pe fringhie
Numai după ce-a-noplat
Puii risipiți prin sat.

(Uzina electrică)

Scrisorile lui Ilie Poanașu

(27)
O zicală spune că „pe- reții au urechi”. Asta nu- l nimic. Eu am întîlnit niște... ziduri care, pe deasupra, au și ochi și gură. Să ve- deți minunea: trecînd prin Sălătruc, raionul Curtea de Argeș, văd niște ziduri care stăteau zgribulite în ploaie. Se vedea că sînt ale unei case începute cam de mul- tișor. Mă uit în jur după ci- neva de la care să aflu ce-i cu ele. Nu zăresc pe nimeni, că ploua, cum vă spusel. Mă dau mai aproape și, de- odată, aud un glas care-mi șoptește:
— Bine-ai venit și pe la noi, Poznașule!
— Care ești, mă? — sar eu speriat.
— Noi sîntem... ziduril? pe care le privesți.

— Ei, bată-vă! — le răs- pund eu, încercînd să-mi alung spaima. Da' năzdră- vane mai sînteți!
— Că sîntem năzdră- vane nu-i rău, Poznașule. Mai rău e că sîntem pără- site, cum ne vezi.
— Da... ale cul sîn- teț? — dacă nu vi-i cu su- părare.
— Ale căminului cul- tural, care trebuia să fie de multă vreme terminat.
— Și de ce nu-i gata?
— De... păcatele lui Guță Ion, președintele sfatului, că tare-i lung de mină. Nu vezi? Noi ne ținem numa-n cărămizi, fiindcă varu', clem- mentu', lemnăria pentru a- coperiși și toate celelalte care n- s-au trimis, au gre- șit adresa: în loc să nime-

rească aici, au luat-o... prin dos, spre ograda lui Guță Ion.
Am rămas înmărmurit de ce-mi auzeau urechile. Mi-au mai spus zidurile că- minului că Guță Ion n-are boală numai la lucruri d-astea, de construit. Nu! Cică de cînd a fost pus în fruntea comunei, omul și-a pus în gînd să se gospodă- rească-n lege. De aceea, zi și noapte, a cărat acasă tot ce i-a picat la mină: bani de la autoimpunere, cereale din cotele cetățenilor, mă rog, tot ce trebuie la casa unui „gospodar cu ambiție”.
După ce m-am despărțit de zidurile căminului din Sălătruc, am luat-o spre sfat Vroiam să-l văd și eu pe Guță Ion. Cu gîndul ăsta, intru la sfat și dau de

președinte. Nu știu ce vor- bea cu mai mulți săteni.
— Tovarășe președinte— zic. Nu v-ar trebui niște material de construcție? Știu eu un depozit în apro- piere.
— Il iau! — sare preșe- dintele. Pe tot îl iau! Adi- că... îl luăm, că tot ne tre- buie nouă... pentru cămin. Uite, îi trimit pe sătenil ăștia. Auziți mă? Vă duceți cu căruțele s-duceți mate- rial pentru construcția că- minului. Acuși! Dumnea- voastră mergeți cu ei? — mă-ntreabă Guță.
— Nu-i nevoie. Le numai adresa
— Unde?
— La depozitul... Ion Guță.

DIN ÎNTÎMPLĂRILE LUI MOȘ ARDEI (28)

(Desen de F. Calateanu)

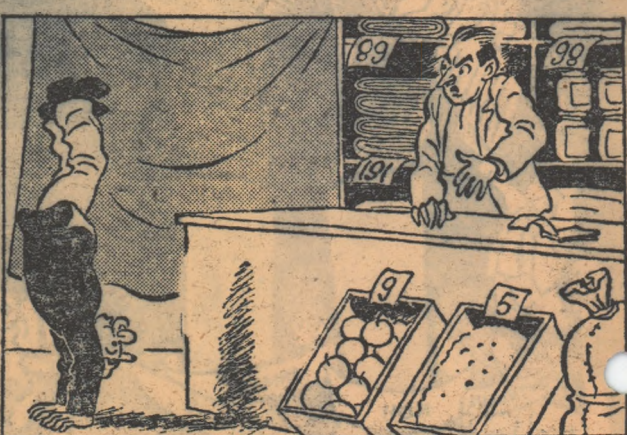
Moș Ardei:

— Pari de treabă la vînzare,
Dar te știu eu potlogare!

Vinzătorul cooperativei:

Ia să-ntorc prețul pe dos,
Că-mi iese cîștig vîrtos...

Vinzătorul:

— De ce umbli răsturnat?
Moș Ardei:
— Să văd prețu-adevărat...